

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่องแนวทางการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอท่าแซะ จังหวัดชุมพร มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการตามยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอท่าแซะ จังหวัดชุมพร 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารงานตามยุทธศาสตร์กับการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลกับ อำเภอท่าแซะ จังหวัดชุมพร และ 3) แสวงหาแนวทางที่เหมาะสมในการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอท่าแซะ จังหวัดชุมพร ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่คนพิการที่มีภูมิลำเนาอยู่ในพื้นที่ องค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอท่าแซะ จังหวัดชุมพร นายกองค์การบริหารส่วนตำบล ข้าราชการประจำ ขององค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอท่าแซะ จังหวัดชุมพร จำนวน 315 คน ผลการวิจัยสามารถสรุปและอภิปรายผลได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

1. ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 35.74 เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 64.26 มีอายุ 56 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 31.15 รองลงมา คือ อายุระหว่าง 36-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 29.18 และอายุระหว่าง 31-35 ปี คิดเป็นร้อยละ 27.54 ไม่สามารถประกอบอาชีพได้ คิดเป็นร้อยละ 51.80 รองลงมา คือ ธุรกิจส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 18.69 และ รับจ้างทั่วไป คิดเป็นร้อยละ 15.08 และไม่ได้รับการศึกษา คิดเป็นร้อยละ 73.44 ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 25.25 และระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 1.31 และรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 3,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 41.97 รองลงมา คือ รายได้ระหว่าง 3,000-5,999 บาท คิดเป็นร้อยละ 29.18 และรายได้ 6,000-8,999 บาท คิดเป็นร้อยละ 24.59 แหล่งที่มาของรายได้คือเบี้ยยังชีพ คิดเป็นร้อยละ 88.20 รองลงมา คือ จากการประกอบอาชีพ คิดเป็นร้อยละ 9.18 และลูกหลานหรือมีผู้ดูแล คิดเป็นร้อยละ 2.62 สาเหตุของความพิการ จากอุบัติเหตุ คิดเป็นร้อยละ 41.97 รองลงมาเป็นตั้งแต่กำเนิด คิดเป็นร้อยละ 32.13 และจากโรคต่างๆ คิดเป็นร้อยละ 25.90 ระยะเวลาความพิการ ต่ำกว่า 5 ปี คิดเป็นร้อยละ 51.48 รองลงมา คือ 5-9 ปี คิดเป็นร้อยละ 36.72 และ 10-14 ปี คิดเป็นร้อยละ 7.87 ผู้ที่ดูแลคือ บุตร คน คิดเป็นร้อยละ 40.00 รองลงมา คือ คู่สมรส คิดเป็นร้อยละ 33.11 เบาะญาติ คิดเป็นร้อยละ 24.59

2. แนวทางการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอท่าแพ จังหวัดชุมพร โดยรวมอยู่ในระดับ ด้านที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในสูงสุด ได้แก่ ด้านการศึกษา รองลงมา คือด้านสุขภาพ ด้านอาชีพ ด้านสังคม/การใช้ชีวิตประจำวัน แล ด้านพลเมืองทั่วไป

2.1 ด้านพลเมืองทั่วไป โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงสุด ได้แก่ ได้รับความคุ้มครองในการดำเนินกระบวนการพิจารณาได้อย่างเหมาะสม รองลงมาคือมีผู้แทนที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในเรื่องของคนพิการเข้ามามีส่วนร่วมในการพิจารณาร่างกฎหมาย ได้รับความคุ้มครองไม่ให้บุคคลอื่นกระทำการใด ๆ ที่กระทบต่อสิทธิของคนพิการ ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน และคนพิการได้รับความคุ้มครองในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด

2.2 ด้านสุขภาพ โดยรวมอยู่ในระดับมาก พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงสุด ได้แก่ ส่งเสริมให้เอกชน และชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาสุขภาพและการจัดบริการสาธารณสุข รองลงมาคือ ส่งเสริมให้ได้รับบริการสาธารณสุขที่มีมาตรฐานอย่างทั่วถึง ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยกระบวนการทางการแพทย์ ได้รับการยกเว้นไม่ต้องจ่ายค่าบริการในการรับบริการทางสาธารณสุข และได้รับการส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนาระบบสุขภาพที่เน้นสุขภาพที่ยั่งยืน ค่าเฉลี่ยต่ำสุด

2.3 ด้านการศึกษา โดยรวมอยู่ในระดับ พบว่า ข้อ ที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงสุด ได้แก่ ได้รับสิทธิในสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษา รองลงมาคือ ได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานถึงระดับอุดมศึกษาเป็นพิเศษ โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ได้รับการศึกษาเท่าเทียมกับคนทั่วไป ได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษตั้งแต่แรกเกิดและเมื่อพบความพิการโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และได้รับเทคโนโลยี และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด

2.4 ด้านสังคม/การใช้ชีวิตประจำวัน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณา รายข้อ พบว่า ข้อ ที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงสุด ได้แก่ ได้รับการจัดสวัสดิการเบี้ยความพิการ รองลงมาคือ ได้รับการยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ได้รับการสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับคนพิการ ได้รับการล่ามภาษามือ และได้รับการสงเคราะห์และจัดสวัสดิการให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นและพึ่งพาตนเองได้ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด

2.5 ด้านอาชีพ โดยรวมอยู่ในระดับมาก พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงสุด ได้แก่ ได้รับการการคุ้มครองแรงงานพิการ รองลงมาคือ ได้รับการส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระ ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ ได้รับการให้บริการที่มีมาตรฐาน และได้รับมาตรการเพื่อการมีงานทำ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด

3. ความสัมพันธ์ระหว่างแนวทางการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการมีความสัมพันธ์กับการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอท่าชะ จังหวัดชุมพร โดยรวมมีความสัมพันธ์กันทางบวก ในระดับปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ $r = 0.446$ เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่มีความสัมพันธ์กันทางบวก ในระดับปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ ด้านอาชีพ ($r = 0.449$) ด้านการศึกษา ($r = 0.407$) และด้านสุขภาพ ($r = 0.395$) ด้านที่มีความสัมพันธ์กันทางบวกในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ ด้านสังคม/การใช้ชีวิตประจำวัน ($r = 0.156$) และด้านพลเมืองทั่วไป ($r = 0.146$)

4. แนวทางการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการ ตามยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอท่าชะ จังหวัดชุมพร มีแนวทางตั้งศูนย์ดูแลผู้พิการแทนสมาชิกในครัวเรือน การสำรวจและขึ้นทะเบียนคนพิการที่ทั่วถึง มีการส่งเสริมเครือข่ายอาสาสมัครดูแลผู้พิการ การดูแลอย่างมีระบบทั้งด้านกายภาพและโภชนาการให้ผู้พิการได้มีสุขภาพที่ดีป้องกันการเจ็บป่วยในอนาคต การร่วมกับสถานพยาบาลในตำบล ดำเนินการตรวจสุขภาพผู้พิการ ส่งเสริมอำนวยความสะดวกทุกด้านการบริการให้มีศักยภาพแก่ผู้พิการหลายครอบครัว สร้างแหล่งฝึกอาชีพและจัดหางานสำหรับผู้พิการ และการปรับปรุงที่อยู่อาศัยของผู้พิการให้มีความน่าอยู่น่าอาศัย

การอภิปรายผล

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอท่าชะ จังหวัดชุมพร มีประเด็นตามวัตถุประสงค์ที่นำมาอภิปรายผลดังนี้

1. การพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอท่าชะ จังหวัดชุมพร โดยรวมอยู่ในระดับ ด้านที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ ในสูงสุด ได้แก่ ด้านการศึกษา รองลงมา คือ ด้านสุขภาพ ด้านอาชีพ ด้านสังคม/การใช้ชีวิตประจำวัน และด้านพลเมืองทั่วไป ทั้งเป็นเพราะว่ายุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอท่าชะ จังหวัดชุมพร ในบางด้านมีการพัฒนาอย่างไม่ทั่วถึง ส่งผลทำให้คนพิการบางส่วนไม่ได้รับการพัฒนาอย่างทั่วถึงทุกด้าน ส่งผลทำให้คนพิการมีความคิดต่อยุทธศาสตร์การพัฒนาในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ของจังหวัดชุมพร ที่จัดขึ้นเพื่อเป็นกรอบและแนวทางในการดำเนินงานพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ โดยมีเป้าหมายสูงสุดคือคนพิการได้รับการคุ้มครองสิทธิ มีคุณภาพชีวิตที่ดีเต็มตามศักยภาพ มีส่วนร่วมในสังคมอย่างเต็มที่และเสมอภาคภายใต้สภาพแวดล้อมที่ปราศจากอุปสรรคอันเป็นแนวทางที่เคารพในคุณค่า สิทธิความเสมอภาคและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ ได้แก่ การส่งเสริมสุขภาพของผู้พิการ การพัฒนาอาชีพเพิ่มรายได้การส่งเสริมการศึกษา และกาจัดที่

อยู่อาศัยที่เหมาะสมซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสำนักส่งเสริมและพิทักษ์คนพิการ (2550) ได้กล่าวว่า สวัสดิการของคนพิการเป็นสิทธิ และ สวัสดิการทั่วไป รวมถึงสิทธิและสวัสดิการด้านต่างๆ รวม 4 ด้าน ได้แก่ ด้านสุขภาพ การศึกษา อาชีพ และสังคม และสอดคล้องกับงานวิจัยของ หทัยรัตน์ เปาะทอง (2554: 23-25) ได้ศึกษาความต้องการได้รับสวัสดิการจากรัฐของคนพิการ กรณีศึกษาเทศบาลเมืองสิงหนคร อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ผลการศึกษาพบว่า ความต้องการได้รับสวัสดิการจากรัฐของคนพิการ กรณีศึกษาเทศบาลเมืองสิงหนคร อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา อยู่ในระดับปานกลาง

1.1 ด้านพลเมืองทั่วไป โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงสุด ได้แก่ ได้รับความคุ้มครองในการดำเนินกระบวนการพิจารณาได้อย่างเหมาะสม รองลงมาคือมีผู้แทนที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในเรื่องของคนพิการเข้ามามีส่วนร่วมในการพิจารณาร่างกฎหมาย ได้รับคุ้มครองไม่ให้บุคคลอื่นกระทำการใด ๆ ที่กระทบต่อสิทธิของคนพิการ ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน และคนพิการได้รับความคุ้มครองในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ทั้งนี้เป็นเพราะว่าองค์การบริหารส่วนตำบลของอำเภอท่าชะเม็มีการพัฒนาด้านกายภาพให้กับคนพิการไม่ทั่วถึง โดยผู้พิการบางส่วน ยังไม่เคย ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพความพิการ ยังไม่ได้ไปการสำรวจและขึ้นทะเบียนคนพิการแล้วเพื่อให้คนพิการ ได้รับสิทธิขั้นพื้นฐานในการรักษาพยาบาลตามหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ ส่งผลทำให้คนพิการมีความ คิดเห็นต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการด้านกายภาพในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของนิสรรัตน์ ศิลปเดช (2549: 85-86) กล่าวว่า ปัจจัยด้านความสมบูรณ์ด้านร่างกายและสติปัญญา หมายถึง การที่มนุษย์มีคุณภาพชีวิตที่ดีได้นั้น จะต้องมีความเป็นปกติของร่างกายและสติปัญญาเป็นพื้นฐาน ซึ่งได้แก่ การมีอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายสมบูรณ์ครบถ้วน มีสุขภาพอนามัยแข็งแรง มีพลังกำลังที่สามารถทำกิจการงานได้ดีเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ มีระดับพัฒนาการของสติปัญญาเป็นปกติ สามารถศึกษาเล่าเรียน คิดไตร่ตรองหาเหตุผลต่าง ๆ รวมทั้งสามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิธิทัศน์ โศกานัน (2547: 46-47) ได้ศึกษาถึงการพึ่งตนเองของคนพิการทางกายในอำเภอหนองเรือ จังหวัดขอนแก่น ผลการศึกษาพบว่า การพึ่งตนเองของคนพิการทางกายด้านเศรษฐกิจอยู่ในระดับปานกลาง การพึ่งตนเองของคนพิการทางด้านสังคมอยู่ในระดับปานกลาง

1.2 ด้านสุขภาพ โดยรวมอยู่ในระดับมาก พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงสุด ได้แก่ ส่งเสริมให้เอกชน และชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาสุขภาพและการจัดบริการสาธารณสุข รองลงมาคือ ส่งเสริมให้ได้รับบริการสาธารณสุขที่มีมาตรฐานอย่างทั่วถึง ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยกระบวนการทางการแพทย์ ได้รับการยกเว้นไม่ต้องจ่ายค่าบริการในการรับบริการ

ทางสาธารณสุข และได้รับการส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนาระบบสุขภาพที่เน้นสุขภาวะที่ยั่งยืน ค่าเฉลี่ยต่ำสุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า คนพิการบางส่วนในอำเภอท่าแซะ จังหวัดชุมพร ยังไม่ ได้รับการอำนวยความสะดวกให้ผู้พิการกรณีเดินทางไปตรวจรักษา ได้รับการตรวจเยี่ยมและ ให้ความช่วยเหลือ อย่างทั่วถึง รวมทั้งอาจจะไม่ได้รับเป็นธรรม ในการได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพที่เหมาะสม และได้รับการยกเว้นค่ารักษาพยาบาลกับสถานพยาบาลของรัฐ ส่งผลทำให้ผู้พิการมี ความคิดต่อการส่งเสริมสุขภาพในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ (2550) กล่าวว่า สวัสดิการด้านสุขภาพ ประกอบด้วย เรื่อง ส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนาระบบสุขภาพที่เน้นการสร้างเสริมสุขภาพ อาสาสมัครสาธารณสุข ประจำหมู่บ้าน (อสม.) และบริการฟื้นฟูสมรรถภาพ โดยกระบวนการทางการแพทย์ ส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนาระบบสุขภาพที่เน้นการสร้างเสริมสุขภาพอันนำไปสู่สุขภาวะที่ยั่งยืนของ ประชาชน สอดคล้องกับงานวิจัยของทริยงศิริ วิจิตร (2547: 51-52) ได้ศึกษาแนวทางกำเนินการ ให้บริการด้านฟื้นฟูสมรรถภาพตามพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจในสิทธิของคนพิการต่อการเข้าถึงบริการของรัฐตาม พระราชบัญญัติ ด้านสุขภาพ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

1.3 ด้านการศึกษา โดยรวมอยู่ในระดับ พบว่า ข้อ ที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงสุด ได้แก่ ได้รับสิทธิในสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษา รองลงมาคือ ได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ถึงระดับอุดมศึกษาเป็นพิเศษ โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ได้รับการศึกษาเท่าเทียมกับคนทั่วไป ได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษตั้งแต่แรกเกิดและเมื่อพบความพิการโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และได้รับ เทคโนโลยี และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ทั้งนี้เป็นเพราะว่าคนพิการใน อำเภอท่าแซะ จังหวัดชุมพรได้รับความรู้การใช้ชีวิตในสังคมและได้รับความรู้ในด้านการสร้างอาชีพ และรายได้ แต่อาจมีคนพิการบางส่วนที่ยังไม่ได้รับการส่งเสริมการศึกษา ส่งผลทำให้คนพิการมี ความคิดต่อการส่งเสริมการศึกษาในระดับมาซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสำนักส่งเสริมและพิทักษ์ คนพิการ (2550) กล่าวว่าสิทธิด้านการศึกษา ประเด็นสำคัญประกอบด้วย เรื่อง ความเท่าเทียม การศึกษาพิเศษ การยกเว้นค่าใช้จ่าย การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการจัดการศึกษา การบริหารจัดการ เทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา สวัสดิการ และการช่วยเหลือจากรัฐ การระงับการเรียกให้ชำระหนี้ตามสัญญากู้ยืมเงินเพื่อการศึกษา และความช่วยเหลือในการเดินทางไปสถานศึกษา

1.4 ด้านสังคม/การใช้ชีวิตประจำวัน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณา รายข้อ พบว่า ข้อ ที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงสุด ได้แก่ ได้รับการจัดสวัสดิการเบี้ยความพิการ รองลงมาคือ ได้รับการยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก

และบริการต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับคนพิการ ได้รับบริการล่ามภาษามือ และได้รับการสงเคราะห์และจัดสวัสดิการให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นและพึ่งพาตนเองได้ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ทั้งนี้เป็นเพราะว่าองค์กรบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอท่าแซะ จังหวัดชุมพร ได้พัฒนาปรับปรุงสภาพแวดล้อมที่ดีและเอื้อต่อคนพิการในการอยู่ร่วมกับครอบครัวและคนในชุมชนโดยไม่ถูกกีดกัน ได้รับการสงเคราะห์ด้านการเงินเพื่อการปรับปรุงสถานที่อยู่อาศัย ได้รับการบริการสาธารณสุขปโภคโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็น และได้รับอุปกรณ์สำหรับผู้พิการ จาก อบต. ซึ่งอาจมีเพียงบางรายที่ยังไม่ได้รับการจัดที่อยู่อาศัยที่เหมาะสม เนื่องจากอาจเป็นเพราะงบประมาณขององค์การบริหารส่วนตำบลที่ไม่เพียงพอส่งผลทำให้คนพิการมีความคิดต่อการจัดที่อยู่ที่เหมาะสมในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของคณะกรรมการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ (2552) กล่าวว่า การปรับปรุงสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยให้แก่คนพิการ โดยการเพิ่มเติม ปรับปรุง เปลี่ยนแปลงหรือดัดแปลงที่อยู่อาศัยบางส่วนหรือทั้งหมด โดยอาศัยการออกแบบ การซ่อมแซม การก่อสร้าง การใช้เทคโนโลยีหรือวิธีการอื่นใด เพื่อจัดอุปสรรคหรือจัดให้คนพิการสามารถดำรงชีวิตในที่อยู่อาศัยนั้นได้ โดยสะดวกและเหมาะสมกับสภาพความพิการ รวมถึงเพื่อความปลอดภัยและสุขอนามัย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของแคมเบล โรเจอร์ส (Campbell and Rogers อ้างถึงใน ธัญญา ศรีตุลาการ , 2546: 8-9) ได้เสนอด้านสังคม ประกอบด้วย ปัจจัยด้านการศึกษา สุขภาพอนามัย และความเป็นอยู่ของครอบครัว และสอดคล้องกับสำนักส่งเสริมและพิทักษ์คนพิการ (2550) กล่าวว่า เป็นสิทธิด้านสังคม/การใช้ชีวิตประจำวัน ประเด็นสำคัญประกอบด้วย เรื่องการยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม เศรษฐกิจและการเมือง การช่วยเหลือให้เข้าถึงนโยบาย แผนงาน โครงการ กิจกรรม การพัฒนาและบริการอันเป็นสาธารณธารสงเคราะห์ การจัดสวัสดิการสังคมบี้ยความพิการล่ามภาษามือ การจัดสวัสดิการด้านที่อยู่อาศัยและการเลี้ยงดู การเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากสวัสดิการ สิ่งอำนวยความสะดวกและความช่วยเหลือที่เหมาะสม ผู้ดูแลคนพิการ การเลือกตั้ง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปราณี ประไพวัชรพันธ์ (2551 : 50-52) ได้ศึกษารูปแบบการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในตำบลอรพิมพ์ อำเภอบางละมุง จังหวัดนครราชสีมา พบว่า คุณภาพชีวิตคนพิการ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีการดูแลตนเองภายในครอบครัว การดูแลโดยอาสาสมัคร การดูแลคนพิการโดยบุคลากรของรัฐ

1.5 ด้านอาชีพ โดยรวมอยู่ในระดับมาก พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงสุด ได้แก่ ได้รับการการคุ้มครองแรงงานพิการ รองลงมาคือ ได้รับได้รับการส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระ ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ ได้รับการให้บริการที่มีมาตรฐาน และได้รับมาตรการเพื่อการมีงานทำ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ทั้งนี้เป็นเพราะว่าคนพิการในอำเภอท่าแซะ จังหวัดชุมพรบางส่วนมีรายได้ที่ไม่เพียงพอต่อการดำรงชีวิต รวมทั้งอบต. มีการสำรวจรายได้ สภาพเศรษฐกิจของคนพิการ

และครอบครัวไม่ต่อเนื่อง จึงทำให้ไม่ทราบข้อมูลด้านรายได้ของผู้พิการที่แท้จริง ส่งผลทำให้มีข้อมูลน้อยต่อการนำไปพัฒนาการส่งเสริมอาชีพเพิ่มรายได้ให้กับคนพิการ ส่งผลทำให้คนพิการมีความคิดเห็นต่อการพัฒนาอาชีพเพิ่มรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในระดับมาก สอดคล้องกับแนวคิดของสำนักส่งเสริมและพิทักษ์คนพิการ (2550) กล่าวว่า สิทธิด้านอาชีพ ประเด็นสำคัญประกอบด้วย เรื่อง การฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ การให้บริการที่มีมาตรฐาน การคุ้มครองแรงงาน มาตรการเพื่อการมีงานทำ และประกอบอาชีพ โดยได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ การให้บริการที่มีมาตรฐาน การคุ้มครองแรงงาน มาตรการเพื่อการมีงานทำ ตลอดจนได้รับการส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระ และบริการสื่อ สิ่งอำนวยความสะดวกเทคโนโลยีหรือความช่วยเหลืออื่นใด เพื่อการทำงานและประกอบอาชีพของคนพิการ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ดารารัตน์ ทิพย์วงศ์ (2551: 41-43) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการในการได้รับสวัสดิการความช่วยเหลือจากภาครัฐของผู้พิการในอำเภอแม่สะเรียง จังหวัดแม่ฮ่องสอน พบว่า ด้านอาชีพ อยู่ในระดับปานกลาง

2. ความสัมพันธ์ ระหว่างการพัฒนา คุณภาพชีวิตคนพิการมีความสัมพันธ์กับการบริหารงานตามยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอท่าแซะ จังหวัดชุมพร โดยรวมมีความสัมพันธ์กันทางบวก ในระดับปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ ($r = 0.446$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่มีความสัมพันธ์กันทางบวก ในระดับปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ ด้านอาชีพ ($r=0.449$) ด้านการศึกษา ($r=0.407$) และด้านสุขภาพ ($r=0.399$) ด้านที่มีความสัมพันธ์กันทางบวกในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ สิทธิด้านสังคม/การใช้ชีวิตประจำวัน ($r = 0.156$) และด้านพลเมืองทั่วไป ($r = 0.146$) สอดคล้องกับงานวิจัยของ นิธิทัศน์ โกลคาน (2547: 46-47) ได้ศึกษาถึงการพึ่งตนเองของคนพิการทางกายในอำเภอหนองเรือ จังหวัดขอนแก่น ผลการศึกษาพบว่า การพึ่งตนเองของคนพิการทางด้านสังคมอยู่ในระดับปานกลาง การพึ่งตนเองของคนพิการทางกายทุกด้านรวมกันอยู่ในระดับมาก ส่วนปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการพึ่งตนเองของคนพิการทางกายพบว่า รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ประสบการณ์การฟื้นฟูสมรรถภาพด้านการแพทย์ ประสบการณ์การฟื้นฟูสมรรถภาพด้านสังคม และทัศนคติของคนพิการมีผลต่อการพึ่งตนเองของคนพิการทางกาย และสอดคล้องกับงานวิจัยของ รัตน์สวัสดิ์ แซ่เต๋ (2552: 53-55) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพการบริการสุขภาพสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหวในหน่วยบริการปฐมภูมิ ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่สนับสนุนการดำเนินงานมีความสัมพันธ์เชิงบวกระดับปานกลางกับคุณภาพการบริการสุขภาพสำหรับผู้พิการ สอดคล้องกับงานวิจัยของวิราภรณ์ ขัดสี (2554: 56-57) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพึ่งตนเองของคนพิการ ตำบลป่าแดดอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัย

ด้านบทบาทหน้าที่ของครอบครัวมีความสัมพันธ์ต่อการพึ่งตนเองของคนพิการในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

3. แนวทางการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการ ตามแผนยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอท่าแซะ จังหวัดชุมพร มีแนวทางศูนย์ดูแลผู้พิการแทนสมาชิกในครัวเรือน การสำรวจและขึ้นทะเบียนคนพิการที่ทั่วถึง มีการส่งเสริมเครือข่ายอาสาสมัครดูแลผู้พิการ การดูแลอย่างมีระบบทั้งด้านกายภาพและโภชนาการให้ผู้พิการได้มีสุขภาพที่ดีป้องกันการเจ็บป่วยในอนาคต การร่วมกับสถานพยาบาลในตำบล ดำเนินการตรวจสอบสุขภาพผู้พิการ ส่งเสริมอำนาจ ความ สะดวกทุกด้านการบริการให้มีศักยภาพแต่ผู้พิการหลายครอบครัว สร้างแหล่งฝึกอาชีพและจัดงานเพื่อผู้พิการ และการปรับปรุงที่อยู่อาศัยของผู้พิการให้มีความน่าอยู่น่าอาศัยสอดคล้องกับแนวคิดของสำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ (2550) กล่าวว่า สวัสดิการตามแนวนโยบายของรัฐสวัสดิการทั่วไป ประกอบด้วย เรื่องการเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากสวัสดิการ สิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะ และความช่วยเหลือ รวมถึงการเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากสวัสดิการ สิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะ และความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐ และสวัสดิการ ให้แก่ ผู้พิการหรือทุพพลภาพและผู้อยู่ในสภาวะยากลำบาก ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นและพึ่งพาตนเองได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ พิศมัย ไชยประสพ (2551: 46-47) ได้ศึกษาการพัฒนาแนวปฏิบัติชุมชนเพื่อการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการทางการเคลื่อนไหว ในตำบลห้วยยาบ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน พบว่า แนวปฏิบัติชุมชนในการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการทางการเคลื่อนไหวที่พัฒนาขึ้นมีองค์ประกอบหลัก 4 ด้านคือ การฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ การฟื้นฟูสมรรถภาพทางการศึกษา การฟื้นฟูสมรรถภาพทางสังคม และการฟื้นฟูสมรรถภาพทางอาชีพ มีการดำเนินการที่มีการกำหนดกิจกรรม และผู้รับผิดชอบแต่ละกิจกรรมที่ชัดเจน เมื่อได้นำแนวปฏิบัติชุมชนนี้ไปทดลองใช้แล้วกลุ่มตัวอย่างผู้ใช้แนวปฏิบัติมากกว่าครึ่งเห็นว่าแนวปฏิบัติชุมชนนี้ มีความง่าย และความสะดวกในการใช้ อีกทั้งมีความชัดเจนในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยได้แบ่งข้อเสนอแนะเป็น ๒ ส่วน ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 องค์การบริหารส่วนตำบลควรมีนโยบายการให้บริการผู้พิการในเวลาเจ็บป่วย รวมทั้งการดูแลสิทธิขั้นพื้นฐานในการรักษาพยาบาลตามหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ

1.2 องค์การบริหารส่วนตำบลควรมีนโยบายในการตั้งศูนย์ข้อมูลข่าวสารสำหรับบริการให้กับผู้พิการ

1.3 องค์การบริหารส่วนตำบลควรมีนโยบายส่งเสริมให้ครอบครัวมีความรู้ความเข้าใจในการดูแลผู้พิการ

2. ข้อเสนอแนะในระดับปฏิบัติ

2.1 องค์การบริหารส่วนตำบลมีการตรวจเยี่ยมถึงบ้านผู้พิการเพื่อสร้างความรู้สึกรักของการมีความสุขในชีวิตปัจจุบันของผู้พิการ

2.2 เจ้าหน้าที่และบุคลากรที่เกี่ยวข้องควรมีการ ได้รับคำแนะนำเรื่องการศึกษาที่เหมาะสมคนพิการ รวมทั้งส่งเสริมให้การมีส่วนร่วมกับบุคคลอื่น

2.3 เจ้าหน้าที่ควรมีการสำรวจข้อมูลของผู้พิการให้เป็นปัจจุบันเพื่อการได้รับสิทธิขั้นพื้นฐานในการรักษาพยาบาลตามหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ

2.4 องค์การบริหารส่วนตำบลควรมีการบริการฟื้นฟูสมรรถภาพของผู้พิการที่เหมาะสม

2.5 องค์การบริหารส่วนตำบลควรมีงบประมาณสนับสนุนให้ผู้พิการ มีเงินทุนในการลงทุนประกอบอาชีพ และส่งเสริมด้านการสร้างอาชีพและรายได้

2.6 องค์การบริหารส่วนตำบล ควร ปรับปรุงการบริการสาธารณูปโภคโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นให้แก่ผู้พิการ และอุปกรณ์สำหรับผู้พิการ เพื่ออำนวยความสะดวกกับผู้พิการ

3. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรศึกษารูปแบบการพัฒนา การฟื้นฟูสมรรถภาพทางอาชีพ ผู้พิการ ในอำเภอท่าแซะ จังหวัดชุมพร

3.2 ควรศึกษาสิทธิและความเสมอภาคของผู้พิการในอำเภอ ท่าแซะ จังหวัดชุมพร